

Sygn. akt I CSK 1585/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko A. N.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 października 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z 30 kwietnia 2021 r., sygn. akt I ACa 227/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 kwietnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z 31 stycznia 2020 r., którym pozbawiono wykonalności tytuł wykonawczy tegoż Sądu zasądzający od powoda na rzecz pozwanego kwotę 95 678 zł z odsetkami.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia wniósł pozwany, wskazując na jej oczywistą zasadność, której upatrywał w błędnym i niezasadnym uznaniu przez Sąd drugiej instancji, że umowa nie może być rozwiązana w sposób dorozumiany. Ponadto pozwany nie zgodził się z oceną Sądu Apelacyjnego, że w relacjach z powodem nie występował jako konsument, a także przekonywał, iż Sąd

niewłaściwe ocenił szereg czynności pozwanego, które w jego ocenie świadczyły o woli odstąpienia od umowy sprzedaży.

Powód w złożonej odpowiedzi domagał się odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżący oparł wnioszek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankę wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (zob. postanowienia SN: z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Skarżący nie wykazał oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia w powyższym rozumieniu. Rolą skarżącego było przedstawienie w ramach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów potwierdzających, że naruszenie przez sąd określonych przepisów prawa materialnego lub procesowego doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Pozwany nie zdołał wypełnić tego obowiązku. W złożonej skardze nie powołano w ogóle przepisów, które zaskarżone orzeczenie miałyby naruszać w sposób oczywisty. Skarżący skupił się jedynie na polemice ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji, prezentując korzystną dla siebie ocenę sprawy, nie wskazując przy tym, dlaczego zaskarżone orzeczenie jest wadliwe w sposób oczywisty.

Sąd Apelacyjny w sposób wyczerpujący wyjaśnił powody, dla których do łączącej strony umowy nie mają zastosowania przepisy dotyczące konsumentów. Stanowisko Sądu w tym zakresie zasługuje na aprobatę, tak samo jako ocena czynności podejmowanych przez pozwanego, które słusznie nie zostały uznane za prowadzące do skutecznego odstąpienia od łączącej strony umowy. Jak bowiem trafnie zaznaczył Sąd drugiej instancji, przesłanki i sposób wykonywania ustawowego prawa odstąpienia (art. 491 i nast. k.c.) mają charakter wiążący, dlatego też dla skutecznego odstąpienia od umowy wzajemnej niezbędne jest w pierwszej kolejności wyznaczenie dłużnikowi dodatkowego terminu do wykonania zobowiązania z jednoczesnym zagrożeniem, że po jego bezskutecznym upływie wierzyciel będzie uprawniony do odstąpienia od umowy. Dopiero po bezskutecznym upływie tego terminu wierzyciel może złożyć oświadczenie o odstąpieniu od umowy. W okolicznościach niniejszej sprawy nie było natomiast wątpliwości, że pozwany nie dochował wymogów określonych w przywołanym przepisie. W stanie faktycznym sprawy nie sposób również odnaleźć okoliczności wskazujących na dorozumiane rozwiązanie umowy, co wymagałoby zgodnego oświadczenia woli obu stron.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz

§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[as]